

hvorledes dette Forhold skal ordnes. Naar man endelig vil ind paa en Ordning som den, her foreslaas, forekommer det mig, at man for det første burde sondre mellem de store Sparere og de virkelig fattige Sparere, men det har man ikke gjort, Forholdet er endog dette, at efter Lovforslaget kan Ledere af Banker, som maa siges at være uheldige Ledere, maaske endog let-sindige Ledere, faa Statshjælp; hvis saadanne Ledere har indsat Penge i Banken paa en Sparekassebog, skal Staten betale 85 pCt. af saadanne Pengemidler, det forekommer mig at være en Urimelighed.

I det hele taget maa jeg udtale, at jeg tror ikke, man skal ordne Sparernes Forhold saaledes som her foreslaaet; men dermed er ikke sagt, at man ikke meget vel kan gaa til at forme en Lov, hvorefter der kan bringes Sparerne Hjælp. Det er ogsaa muligt, at man til syvende og sidst maa have i den Betragtning, at Staten ikke helt kan undgaa at give sin Medvirkning dertil ved direkte Tilskud. Men jeg forstaar ikke, hvorfor man har forladt det Standpunkt, man indtog i tidligere Tider, da Bank-sammenbrud havde et større Omfang, da det ikke var en enkelt Bank, men flere Banker, der brød sammen, altsaa i 1908. Da lod man de fem store Hovedbanker i København træde til, og de maatte bære deres Del af Byrden, og Statens Risiko blev begrænset. Naar Staten skal optræde som direkte Tilskyder, direkte Hjælper, bliver Forholdet det, at ogsaa de, der ingen Bankbog har, skal betale til dem, der har Bankbog, og i mange Tilfælde bliver det endog de fattigste, der gennem Statskassen maa yde deres Skærv til dem, der er meget mere velstillede, end de selv er.

Jeg er ingenlunde blind for, at man maa stille Sparerne, navnlig de smaa Sparere i vort Land, saa gunstigt som muligt, det er selvsagt, eftersom man maa ønske Spar-sommelighed gennemført i videre Udstræk-ning, end Tilfældet er. Jeg tror, man maa gøre det paa den Maade, at man først og fremmest gennem Bankloven saa vidt gørligt sikrer Sparerne mod de Overraskelser, vi Gang paa Gang har været Vidne til her i Landet baade i enkeltstaaende Tilfælde og i samlede Tilfælde som i 1908—09 og nu i 1922. Gang paa Gang har vi fra vor Side henvist til, at Bankloven kun ydede Sparerne ringe Sikkerhed ved det Tilsyn, der er, og ved den Maade, hvorpaa Ledelsen i Banken var begrænset i sine Dispositio-ner, ved den Maade, hvorpaa Ansvarer i det hele taget var fordelt. Et Flertal i Rigsdagen har imidlertid ikke været til

at formaa til at følge vor Henstilling. Jeg appellerer atter til den højtærede Handelsminister om hurtigst muligt at fremsætte Forslag til en Revision af Bankloven; men jeg har ganske vist ikke stort Haab om, at det bliver til noget. Efter den Form, Mini-steriet har faaet, og efter alt det, der er passeret, maa man tro, at det vil blive over-maade vanskeligt for Regeringen at frem-sætte et Forslag, der kan være tilfredsstil-lende. Da vi i September Maaned forhand-lede om Landmandsbankens Rekonstruk-tion, blev det skarpt fremhævet, at Bank-loven burde revideres, og da var der ogsaa Ørenlyd derfor i Regeringen; men senere har Tilslutningen tabt sig, og jeg er tilbøjelig til at tro, at vi vil komme til at vente længe paa et Forslag fra denne Regering, i hvert Fald paa et Forslag, der har nogen virkelig Værdi.

Alle maa erkende, at en Revision af Bankloven er nødvendig; thi det Tilsyn, vi hidtil har haft med Bankerne, har ikke været tilstrækkeligt, det har i Virkeligheden svigtet. Et Tilsyn er ikke tilstrækkeligt, fordi det opdager, at der begaas saadanne Uregelmæssigheder i Pergeinstitutter, at det er nødvendigt at lukke dem; Tilsynet skulde være indrettet saaledes, at man gennem dette forebyggede, at Sammenbrud overhovedet fandt Sted. Et Brandvæsen, der er indrettet paa blot at komme til Stede, naar Ildebranden har været, er ikke meget værd, og en Bankinspektion, der ikke kan gøre andet end blot konstatere, at Banken er brudt sammen, har heller ikke megen Værdi.

I tidligere Tid har man forhandlet mellem Bankerne indbyrdes om, at de skulde oprette en Krisefond. I 1908 blev Spørgsmaalet forhandlet paa en General-forsamling i de danske Provinsbankers Forening, som fandt Sted den 16.—17. Maj. Et Forslag om at oprette en saadan Krisefond blev drøftet og modtaget med megen Interesse. Bestyrelsen fik da Op-gaven at arbejde videre paa Sagen, og den blev i den Anledning suppleret med flere Bankmænd og Professor ved Universitetet Harald Westergaard. Man arbejdede ogsaa, men man enedes ikke om et positivt For-slag. Et saadant blev dog stillet paa Gene-ralforsamlingen i Hobro 1909, men der kom ikke et virkeligt Resultat ud af det. Paa en anden Generalforsamling, den 20. September i det sidstnævnte Aar, i Køben-havn blev der forelagt en Resolution, og den blev for saa vidt ogsaa vedtaget, som 29 Banker med 63 Stemmer svarede ja, medens 20 Banker med 59 Stemmer sva-